

Много му помогнало да стане добъръ писателъ дружба му съ П. Ю. Тодоровъ, който отъ малкъ сѣ за литература говорѣлъ. Не малко влияние за развитието на писателскитѣ дарби у Кирилова, оказалъ и запазенія стариненъ животъ на Еленския край, съ неговата чиста българска речъ, съ запазенитѣ народни обичаи и народни предания. Колко много е обичалъ още отъ юношески години Кириловъ простичкия народенъ животъ, личи отъ неговитѣ книги: Бащино огнище, Гергйовденска приказка, По руманя и Предъ възхода на зората.

Много трудности изпиталъ Ив. Кириловъ, докато се издигне като писателъ. Понеже билъ беденъ, напушалъ училището и ставалъ духачъ при единъ ковачъ. Това е описано въ разказа му Духачъ Мил ю. Като завършилъ три класа въ родния си градъ, Кириловъ постъпилъ писаръ въ мировото сѣдилище. Ала нищо не го задоволявало. Сърдцето му копнѣло за по-висока просвѣта. Тогава се отваря педагогическо училище въ Силистра. Тамъ преценили отличния му успѣхъ и му отпуснали стипендия. Така той завършва срѣдното си образование. Става учителъ и взима живо участие въ основаването на Българския учителски съюзъ. Още тогава той заедно съ П. Ю. Тодоровъ, Цанко Церковски и др. почва да редактира списанието „Литературни записки“.

Следъ две годишно учителствуване Ив. Кириловъ заминалъ въ Франция да изучава правото, което завършилъ въ Швейцария. Станалъ сѣдия. Сега е членъ на Софийския апелативенъ сѣдъ.

Сѣдийството не прѣчи на Кирилова да проявява дейностъ на трудолюбивъ писателъ. Още въ